

тенца, изгърбени, обещени, отъ страхъ, съскаха непрекъснато.

— Арапъ! Маршъ! — извика Слави и помами котенцата: — Писю-писю!...

— И-ихъ, че сж мънички! И съвсемъ черни, сжщински арапчета! Какъ ли сж дошли тукъ, бате Славе? — извика Любенъ.

— Дошли! Котка ходи ли по къра бе, умнико! Не виждашъ ли, че сж ги изхвърлили тукъ! Тю, какъ не го бѣше грѣхъ този, гдето ги е оставилъ!... — въздъхна Слави.

— Ами сега? Какво да правимъ? — попита Любенъ.

Дветѣ котенца вече се бѣха успокоили и Слави почна да ги милва. Арапъ приближи, подуши ги отдалечъ — и той завъртѣ опашка.

Слави сбѣра вежди и се замисли. После изведнажъ махна съ глава, засмѣ се и отсѣче:

— Любо! Знаешъ ли ти, че черна котка — и отгоре на туй намѣрена — е късметъ! Питай когото щешъ ще ти каже! Вземай едното коте, азъ другото, и хайде! Не бива да си оставяме късмета — и хемъ срещу Нова година!

— И азъ сжщото щѣхъ да кажа, бате Славе! — ухили се Любенъ и взе котенцето. — Боже, ами че тѣ — още малко и щѣли да замръзнатъ! Горкичкитѣ!

— Чакай най-напредъ да ги нахранимъ! — каза Слави. — Я вижъ, не мога да имъ намѣря коремитѣ. Сваляй раницата!